

Aleksandra Cofta-Broniewska

Gąski, gm. Gniewkowo, woj.
bydgoskie. Stanowisko 21

Informator Archeologiczny : badania 18, 21

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

GASKI, gm. Gniewkowo
woj. bydgoskie
Stanowisko 21

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
w Poznaniu
Instytut Prahistorii
Zespół Badań Kujaw

Badania prowadził zespół pod kierunkiem doc. dr hab. Aleksandry Cofty-Broniewskiej. Finansował Urząd Wojewódzki w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań. Obozowisko kultury pucharów lejkowatych, ślady osadnictwa kultury amfor kulistych, cmentarzysko kurhanowe /?/, ślady osadnictwa kultury kultury łuczyckiej, cmentarzysko "późnolateńskie" /kultura przeworska/.

Stanowisko jest położone na terenie lekko falistym, poza obszarem dolinnym. W jego obrębie zlokalizowano trzy kurhany, które oznaczono literami A, B, C.

Badania prowadzono na kurhanie "A" - stok południowo-wschodni. Zbadano powierzchnię 200 m², wydzielając 11 obiektów: a/ 1 grób ludności kultury pucharów lejkowatych /szkielet uległ rozkładowi w środowisku bielicowym/; b/ fazy osadnictwa neolitycznego: 7 dołków postępujących, 1 "jama"; c/ dwie konstrukcje: z kamieni i bloków wapiennych o nieokreślonej chronologii.

Ponadto poczyniono spostrzeżenia natury stratygraficznej. Ustalono dwie fazy sypania kurhanu. Młodszy z nasypów jest najprawdopodobniej związany z "konstrukcją z wapienia".

W ruchomym materiale źródłowym na uwagę zasługują toporek kamienny oraz grociek sercowaty z krzemienia.

Materiały będą przechowywane w Instytucie Prahistorii UAM.

Badania będą kontynuowane.

GNISZEWO, gm. Tczew
woj. gdańskie
Stanowisko 5

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Olgierd Felczak. Finansowało MA w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Osada kultury pucharów lejkowatych.

Stanowisko znajduje się w północno-wschodniej części Pojezierza Starogardzkiego w odległości 1,250 m na południe od wsi Gnieszewo. Ustawiane jest na niewielkim wyniesieniu położonym w odległości ok. 1,000 m od rozległych bagien - dawniej jeziora. Utwory powierzchniowe występujące na obszarze stanowiska to glina zwalowa i namulity torfiste.

Ponieważ teren stanowiska był silnie zniszczony przez wybieranie piasku, nadrzędnym celem było przebadanie jeszcze istniejącej północno-zachodniej jego części. Wykopiska prowadzono metodą szerokopłaszczyznową przy użyciu spychacza, który zdejmował warstwę orną o miąższości ok. 30 cm. Powierzchnia eksplorowana wyniosła ok. 700 m².

W wyniku badań odkryto jedynie 4 jamy typu odpadowego o powierzchni ok. 1 m² i miąższości dochodzącej do 30 cm. Materiał ruchomy jest reprezentowany przez kilkadziesiąt fr. ceramiki pochodzącej z naczyń zasobowych, pucharów zdobionych ornamentem słupkowym i amfory zdobionej ornamentem drabinkowym, 130 sztuk krzemienia oraz ostrze toporka kamiennego. Ponadto w jamie nr 1 odkryto duże ilości polepy, kości zwierzęce należące do krowy oraz ości dwóch ryb.

Niska ilość obiektów nieruchomych oraz materiału zabytkowego wskazuje na to, że centralna część osady została zniszczona przez wybieranie piasku. Biorąc pod uwagę wielkość plażnicy a także wyniki badań należy przyjąć, że powierzchnia osady wynosiła ok. 1 ha.

Osada jest datowana na fazę włórecką wschodniej grupy kultury pucharów lejkowatych.

Materiały znajdują się w MA w Gdańsku.

Badania zakończono.

GROJEC, gm. Oświęcim
woj. śląskie
Stanowisko 1

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Bielsku-Białej

Badania prowadził mgr Jacek Rejniak. Finansował KZA w Bielsku-Białej. Trzeci sezon badań. Osada neolityczna kultury lendzielskiej oraz halszacka.

Badania miały na celu określenie wschodniego zasięgu osady ze względu na zagrożenie z tej strony prace inwestycyjne. Postawiony cel osiągnięto stwierdzając stopniowe rozrzedzenie obiektów od strony wschodniej, a następnie ich całkowity zanik. W przebadanych wykopach o ogólnej powierzchni 237,5 m² odsłonięto 4 mocno zniszczone jamy oraz szereg dołków postępujących układających się w jedną linię. Niektóre z nich umocniane były kamieniami. W obiektach wystąpił typowy materiał ceramiczny, neolityczny i halszacki.

Badania będą kontynuowane.